Ч. 136. Субота 2 липня (19 червня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Провізория буджетова і §. 14. — Рух виборчий на Буковині. — Анґлійці в Тибеті. — Справа марокканьска. — Росийско-японьска війна.)

Перший півріч кінчить ся а з ним і важність установленої під конець грудня минувшого року на основі §. 14 провізориї буджетової. Вістник законів державних оголосив для того цісарске розпорядженє з дня 28 червня, котре на основі § 14 установляє провізоричний буджет державний від 1 червня до кінця грудня сего року. Нова провізория буджетова держить ся зовсім такої самої висоти як і послідна.

На Буковині рух виборчий, приготовляючий вибори до сойму краєвого, в повнім розгарі а правибори — як пише „Буковина“ — випали майже у всіх громадах в користь руских народних кандидатів. Доси є на кількадесять голосів ледви кількох не зовсім певних. Яко кандидати з рускої сторони виступають др. Ст. Смаль Стоцкий, Єротей Пігуляк, Ник. Василько, судия Калитовский і Теодор Левицкий. Не без того, що й на Буковині знайшли ся люди, котрі працюють всякими силами над тим, щоби здушити руске народне житє, де би оно й не проявляло ся а тепер при виборах аґітують з цілої сили против руско-народних кандидатів; їм все одно, хто вийде з вибору, коби лиш не Русин.

Анґлійці в Тибеті заєдно бють ся з Тибетанцями, котрі не хотять ніяк заключати з ними торговельної угоди а вже таки зовсім не хотять пустити до Льгаси. Із Сімлі доносять, що межи анґлійским військом а Тибетанцями прийшло знов до великої битви, в котрій Тибетанці потерпіли великі страти. По анґлійскій стороні погиб лиш один офіцир, а двох офіцирів і пять вояків було ранених. По битві Тибетанці просили о застановленє дальших кроків воєнних, заявляючи, що готові розпочати переговори в справі мирного уладженя відносин межи Тибетанцями а Анґлійцями. Здає ся однак, що се лиш маневр Тибетанців, щоби зискати на часї і призбирати значнійші воєнні сили.

Американець Пердікаріс і Анґлієць Варлї вернули вже здорові з неволі у марокканьского розбишака Раісулї до Танґера, але в Льондонї не мають зовсім надії, що скінчить ся на заплаченю окупу і розширеню власти сего начальника племени, котрого власть вже тепер розтягає ся на 700 квадратових миль і сягає аж під Танґер. Противно, справа увійшла в далеко небезпечнійшу фазу розвою, котра мабуть розпічне ся тим, що Французи або сухопутна армія зложена з американьских і анґлійских вояків займе і обсадить місто Танґер. Дипльоматичні репрезентанти Сполучених Держав і Вел. Британії вислали були ще минувшої суботи окреме посольство до султана, що перебуває тепер у Фесї і зажадали укараня Раісулї. Але султан не в силі того зробити. Повага Раісулї в очах туземців пішла дуже в гору а він тепер ще й відгрожує ся, що коли би султан поважив ся відобрати єму єго власть і достоїньство — Раісулї єсть нині богатим чоловіком і ґубернатором пяти провінций — то він впаде знову до Танґеру і зловить всіх там проживаючих Европейців і убє їх, скоро Европейцї не запоручать єму посїданя признаних єму султаном провінций. Коли же признають, то він заручить за житє Европейців в Танґері і буде старати ся о безпечність доріг ведучих в глубину краю. Так стоїть тепер справа і від Сполучених держав та Вел. Британії зависить тепер, чи они полишать самій Франциї упорати ся з Раісулїм, котрій Анґлія признала першеньство в Марокку. Отсе готово знову видвигнути на верх справу марокканьску.

Доси нема анї з росийскої, анї з японьскої сторони потвердженя вісти о занятю трох фортів під Порт Артуром; але то має бути певною річию, що вже в слідуючім тиждни розпічне ся головний атак на сю кріпость. Поки що спо-

22)

Японія і Японці.

(Після дра Коха, Майшке-Сміта, Гірна і др. зладив — К. Вербин).

(Конець).

Коли японьскі шляхтичі вибирали ся в дорогу, то меченосці несли перед ними „високоповажані“ мечі, вкриті так званим „шікіґада“ або футералом зі шкіри, котрий украшав герб властителя. Нові мечі насамперед пробовано і в тій цїли вправлювано їх в просту ручку з дерева. Проба в послїдних столїтях відбувала ся звичайно на сьвіжих людских трупах, або коли то був високий урядник, то давав свій меч катови пробовати при відрубуваню голови якомусь засудженому на смерть. Але лиш високим урядникам а більше нікому не вільно було пробовати свій меч в той спосіб. Голова певно відпала за першим ударом; але о доброті меча рішав спосіб рубненя, якого уживав кат, визначивши єго для своєї руки і ока. Як страшно ділав на людскім тїлї такий удар меча, особливо тоді, коли той, що ним рубав, не замахував ся мечем, лиш ударив просто з гори на долину, але рівночасно по ударі ще ним і потягнув по тїлї, як би єго розрізував — се стало загально звістно в тих часах, коли в Японії убивано чужинців, а що ми вже повисше описали. В часах внутрішних неспокоїв, коли аж надто часто ніхто не зважав на закони, пробовав зухвалий самураї свій новий меч у вечірнім сумерку на якімсь бідоласї жебраку або й на якім небудь чоловіці з найнизших кругів суспільности. Та й пси мусїли иногді служити на пробу, хоч убивати звірята мечем було строго заказано.

Японьскі шляхтичі мали право носити два мечі при собі, один короткий а другий довгий. То була їх звичайна щоденна зброя. Ще більший був так званий „чізакатана“, меч, котрий ношено підчас великої церемонії на цісарскім дворі. Тоті чізакатана були на 2 до $2^1/_2$ метра довгі, але при тім лекші і тонші як звичайні мечі. Особливо же довгий і тяжкий був воєнний меч або так званий „джінтачі“, котрий треба було брати в обі руки, а котрий перед вождом ніс завсігди один меченосець. Иньшого рода меч був „мікучі“, котрий носили учені, артисти і всї, що мали становище чаґен'а т. є. урядника четвертої або пятої ранґи. „Нодачі“ звав ся меч середної величини, котрий ношено підчас ловів або якоїсь прогульки поза місто. Хлопці низше 15 літ носили після того, яку ранґу мали їх батьки, один або два мечі з дерева або паперу. При торжественних нагодах бувало й так, що сини з висших кляс носили за поясом два острі великі мечі, що збільшало їх гордість. Коли хлопець в 15, иноді аж в 20 році змінав свою ношу волося і ему на знак, що він вже вийшов з дитинячих літ, обтято кучері з переду, то він мав вже право носити мечі.

Зовсім виключені від права носити мечі були черцї, крамарі, жебраки і найбільше погорджені люди „ета“ (гарбарі і лунії), котрі взагалі не мали ніякого значіня. Міщани, селяни і слуга могли лиш тоді носити один меч, коли брали участь в торжественних весїлях або похоронах, або коли були в дорозї, як то постановляло розпорядженє з 1682 р. То само відносило ся і до учених, коли они, як то по найбільшій части бувало, не належали до дружини якогось князя. Женщини загально не носили ніякої зброї, але коли були в дорозї або коли де горіло, могли мати при собі малий легко вигнений або таки зовсім простий меч, званий „краіку“, а котрий після становища властительки або єї мужа був більше або менше дорогоцїнно украшений.

Як що до робленя мечів так і що до способу їх ношеня та уживаня було множество подрібних законних постанов; з того, що на них не зважали, бували в давних часах нераз кроваві колотнечі і страшні насильства. Взяти до рук меч якогось шляхтича або хоч би лиш доторкнути ся єго кінчика, уважало ся за страшну обиду. Увійти до дому якогось приятеля а не лишити меч на дворі, значило зірвати дружбу. Ті, котрим їх становище позваляло держати собі якогось отрока (пажа) або слугу, коли входили до чиєгось дому, віддавали єму свою зброю. Коли господар позволив внести меч до хати, то робили се єго слуги, але тоді не вільно їм було брати меч голими руками, лиш мусїли мати до того під рукою шовкову хусточку. Слуга клав тоді меч на почестнім місци близько гостя і обходив ся з ним з такою чемностию і старанностию, яка належала ся поважаному приятелеви.

Показати комусь голий меч було великою і небезпечною обидою, з виїмкою хиба, коли

лучені японьскі армії форсують перехід через гірскі передолини і обступають армію ґен. Куропаткіна.

Загальну увагу звернув на себе факт, що росийскі власти войскові зачали робити Японцям докори, що они в спосіб варварский збиткують ся над росийскими раненими і погибшими, хоч самі Росияни ще недавно тому самі признавали, що Японці незвичайно людяно обходили ся з ними. З японьскої сторони протестують тепер против того докору і доказують, що докладне слідство виказало неправду росийских закидів. Деяким росийским кругам ходить очевидно о то, щоби розширити в Европі погляд, що Росия мусить вести війну з варварским народом.

Новинки.

Львів дня 1-го липня 1904.

— **Іменованя.** П. Міністер віроісповідань і просьвіти надав дальше учительскі посади в державних середних школах: проф. в ґімн. в Стрию М. Грицакови в ґімн. IV у Львові; проф. ґімн. в Яслї Ів. Німцеви в ґімн. в Подгужи; проф. ґімн. Франца Йосифа у Львові др. Т. Вішньовскому в ґ. VI у Львові; проф. в ґ. польскій в Коломиї Яр. Ломніцкому в II шк. реаль. у Львові; проф. в ґ. польскій в Перемишли Михайлови Новосельскому в ґ. сьв. Яцка в Кракові; проф. ґ. в Станиславові др. Тондері в II шк. реаль. в Кракові; проф. ґімн. в Бродах Вільг. Кучері в II ґ. в Ряшеві; проф. в ґ. IV у Львові др. А. Яворовскому в ґ. Франца Йосифа у Львові; проф. ґ. в Ряшеві др. В. Сальомон-Фрідберґови в ґ. IV у Львові; дїйст. учит. в шк. реаль. в Тернополи Бр. Духовича в I шк. реаль. у Львові: проф. в шк. реаль. в Ярославі Ан. Суханьому в II шк. реаль. у Львові; учит. головному в учит. семинариї в Кракові др. Ст. Толлочкови в I шк. реальній в Кракові; проф. в ґімн. польскій в Коломиї Юл. Гавелеви в II шк. реаль. у Львові.

— П. Намістник іменував канцелїстів Намістництва: Ів. Мечина, Володисл. Торуньского і Тита Решетиловича секретарями повітовими, а Казим. Паверу, Мих. Стецкевича і Фр. Сьвенховича офіциялами Намістництва.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс концептового практиканта Намістництва Александра Зарицкого з Золочева до Чорткова. — Дирекция почт перенесла асистентів Сим. Патраха з Сянока до Кракова, Лук. Демчука з Рави рускої до Живця і Ник. Івасюка з Гусятина до Осьвицима.

— **Женьска семинария учительска в Бродах.** Міністерство просьвіти згодило ся на отворене приватної женьскої семинариї учительскої з польским викладовим язиком в Бродах, заснованої і удержуваної ґімназияльним професором Маєром. Рівночасно позволило міністерство, щоби дирекцию того заведеня обняв директор брідскої ґімназиї п. Шірмер, та щоби отворене I, евентуально III року наступило з кінцем сего шкільного року.

— **Загальні збори** наукового тов. ім. Шевченка у Львові відбули ся дня 29 червня при участи понад 60 членів і 12 повновластий. Збори повитав проф. М. Грушевский, а по відчитаню протоколу з попередних загальних зборів та звітів з діяльности виділу, секций і касового, виділови ухвалено одноголосно абсолюторию. До нового виділу війшли: голова проф. Грушевский, виділові: др. Гарматій, п. Гнатюк, др. Макух, п. Кость Паньківский, др. Студиньский, п. Ів. Ясеницкий, заст. виділових: др. Ярослав Грушкевич, пп. Мочульский і Мудрак. До контрольної комісиї вибрано через аклямацию: проф. Петра Огоновского, Андр. Січиньского і проф. Кокорудза. По короткій дискусиї ухвалено проект нового статута враз із дрібними поправками, без яких проект не міг одержати апробати властий.

— **Божевільного** Григория Витюка придержала ві второк по полудни поліция на площи сьв. Духа у Львові і віддала в опіку комісариятови II дільниці.

— **Самоубийство.** Вчера передполуднем повісив ся на Пасїках личаківских коло Львова на драбині у власнім огороді 65-лїтний господар тамошний Андрій Когут, отець 7 дїтий. Причиною самоубийства була недуга, на яку Когут вже від довшого часу лїчив ся.

— **Безличний злодій.** До замкненого мешканя п. Ґ. при ул. Вибрановского у Львові, в котрім лежала в ліжку хора 90-лїтна мати п. Ґ., дістав ся вчера якийсь злодій в саме полудне і в очах онімівшої зі страху старушки стягнув з неї перину, напакував цїлий клунок річий і хотів з добичею відходити, коли надійшла з міста жінка пана Ґ. і злодія сполошила.

— **Виродок.** Передвчера в полудне привезено на львівску положничу клїніку селянку з Грімна побіч Щирця. Показала ся потреба операциї, котру в неприсутности самого професора дра Марса, підняв асистент клїніки др. Бохеньский. Дитина, котра прийшла на сьвіт нежива, має 2 голови, 2 шиї, а поза тим єсть цїлком нормально збудована. Стан матери вдоволяючий. Случай то дуже рідкий, а перший на львівскій клїніці.

† **Померли**: о. Климентий Пелехович, парох Ванева, белзкого деканата, в 83-тім році житя; — о. Андрей Стотанчик, декан і парох в Устю зеленім дня 30 с. м., в 64-ім році житя, а 40-ім сьвященьства.

— **З Тернополя** пишуть: Іспит зрілости в польскій ґімназиї в Тернополи відбув ся під проводом радника шк. д ра Фр. Майхровича від 1—16 червня с. р. До іспиту зголосило ся 56 учеників звичайних і 4 екстерністів. Іспит зложили: Бачиньский В, Бартош О., Цегельский Е., Фішер Ґ. (з віднач.), Брикович С., Тесля С., Маціїшевский Б., Екгарт Ст., Флешнер М, Гіршгорн Г., Міллер П. (з відзн.), Рапапорт Я., Ляндав М., Нуссбавм М. (з відзн.), Воль Г. (з відзн.), Сабуда Е. (з відзн.), Шляйхер М, Шор Л., Струтиньский В., Шварцман А, Бляйштайн Л. (екстер.), Гейне Т. (екстер.), Байрак М. (з відзн.), Белемер Я., Юзьвяк М. (з відзн.), Ляйблінґер М. (з відзн.), Бучковский Ів., Думка Г., Фрід І., Кофлер З., Шуст Л., Максимович К., Ніпоріш М., Казновский М., Кон К., Корницкий А., Рогошевский І., Сосяньский А., Лимановский А., Сіркес Иосиф, Снітталь Е, Витошиньский М., Тимчак П. Позволено поправити іспит по феріях 12. На рік репробовано 4.

— **Конкурс.** Виділ філії руского Тов. педаґоґічного в Коломиї розписує отсим конкурс на 30 місць в Бурсї Тов. для учеників низшої ґімназиї на шкільний рік 1904/5. Услівя принятя: 1) Батько (опікун) мусить бути членом руского Тов. педаґоґічного. (Вкладка річна 1 К. вписове одноразове 1 К). 2) Місячна плата удержаня ученика виносить найменше 14 К. 3) При вступі має ученик

якийсь шляхтич хотів якомусь чужому показати свою збірку мечів. При показуваню мусїв господар подавати меч свому гостеви в той спосіб, щоби тупий бік меча був обернений до гостя а острий до него. Гість беручи меч до руки, закривав ручку шовковою хусточкою, яку в тій цїли кождий шляхтич носив при собі. Меч витягано тоді лиш трошки з похви і подивлювано его цаль за цалем, але гість не витягав меч таки зовсїм з похви, хиба що его приятель виразно попросив его о то. В такім случаю звиняв ся він на всї сторони і витягав меч а обтерши его, держав его здалека від всїх присутних в комнатї. Оглянувши его добре і надивувавшись єму, обтирав его шовковою хусточкою, вкладав назад до похви і віддавав властителеви.

Підчас коли межи зброєю японьского шляхтича меч „катана“ був тим, що в борбі боронив его житя, то меч „вакіцасті“ був тим, що боронив его чести. Він лежав в окремій комнатї десь в кутї на окремім поставчику яко безустанна пригадка смерти. То був знаряд до гаракірі, того торжественного самоубийства, коли его властитель був побіджений або коли его хтось обидив, коли він не міг знайти собі справедливости, або коли засуджений законами на смерть мав внаслїдок свого стану право уйти ганьби смерти з рук ката.

IX.

На вершку Фузіноями.

Я вже нераз видів тоту сьвяту гору Фузі (або Фуджі, як єї иноді хибно називають Европейці) на всїляких образках, мальовану і вишивану, різьблену на дереві і камени. Як би дїло штуки людскої руки виглядала она зі своїм рівномірно круглим, як би виточеним стіжком. Але коли я єї в дїйстности побачив, то перевисшила она всї мої ожиданя. Образки віддають вірно єї вид, але не тоті величезні, дивовижні розміри: то ніби якась будівля на 3900 метрів висока. Француский писатель Пєр Льоті каже: „Гора так виглядає, як би она не належала до землї, лиш до якоїсь иншої планети“. Таке саме враженє мав і я. Коли я їхав попри зелене стрімке побереже заливу Серуґа і скрутив коло якоїсь виступаючої скали, показала ся нараз передомною широка, лагідно похилена рівнина, понад котрою розтягнули ся були широко дощеві хмари, що як би якоюсь сірою заслоною вкривали цїлу глубину овиду. Понад найнизшою верствою хмар видів я ще дві верстви, що як би вінцем обвили ся були довкола якоїсь невиразної темної, як здавало ся, десь далеко лежачої маси, котра мов стіжок піднимала ся в гору. Але понад найвисшою верствою піднимав ся ясно і виразно почервонілий від проміня вечірного сонця стіжок, що відбивав ся красно від синого неба і ніби таки десь недалеко від мене висів у воздусї, але так високо височезно, що долїшні сірі хмари виглядали під ним як би якась велика рівнина, що тягнула ся десь далеко.

Я хотів видобути ся туди на гору; але то менї в сїй хвили було так само неможливо, як опісля в місяць пізнїйше не хотїлось менї вірити, що я там був. Привид щез, а виринула зелїзниця, що під ніч і ще перед дощем завезла мене до стациї Ґотемба. Як я тут жив опісля, як перший раз входив в чоботах до японьского готелю, як мене ловили хорошенькі японьскі дївчата і стягали з ніг чоботи та сьміяли ся до розпуку, як я опісля спав на земли відтак обідаючи, сидів так само на земли і замість ножа і вилок держав якісь патички, як перед самим виїздом на сьвяту гору Фузі купав ся в кипятку разом з якимсь Японцем і Японкою таки в такім одїню, як нас Бог сотворив — того всего не буду тут розповідати а поведу вас від разу до цїли мого бажаня і моєї подорожі.

Весело „огайо“ усьміхнених Японок розбудило мене досьвіта. Сонце лише що було війшло а крізь розсунені стїни моєї комнати побачив я цїль нинїшного дня, величезну гору, що зовсїм ясно, не заслонена хмарами виднїла ся на небі. На дворі перед хатою чекав вже на мене мій провідник з конем, поживою і соломяними черевиками; щоби забезпечитись від дощу повісив він собі на плечі жовтавий папір напущений олїєм. Поснїдавши, сїв я на коня, якийсь погонич взяв его за шнурок а мій проводир став его з заду підганяти палицею і ми поїхали.

При сподї стіжка гори злїз я з коня і став поволи та не без великого труду піднимати ся на гору. Для того, що уміє лазити по горах, не трудно вилїзти на гору в тих двох місяцях, коли на ній нема снїгу. Від часу до часу можна тут в господах, які для богомольців удержують будгайскі черці, покріпити ся чаркою чаю, бо в сих місяцях виходить на гору дуже богато богомольців. А все таки дуже трудно вийти на гору, бо за одним разом треба перебути всїлякі зміни, які викликує висота гори. Дощ перестав був падати, але все таки пересували ся від часу до часу верстви хмар, що відсьвіжували нас дрібоньким дощиком.

По дорозї стрітили ми якось Американця, що злазив вже з гори. Він відорвав був рукав від свого верхника і обвинув був собі ним ногу, бо остра лява зовсїм порізала єму була чобіт. Проґалини в хмарах показували часами величавий вид на осьвітлене сонцем море, на зелені острови і заливи та на далекі гори. Під вечер опинив ся я перед якоюсь глубокою ямою, довкола котрої сторчали червоні скали.

зложити, крім належитости за перший місяць, ще 4 К за інвентар а 4 К на пране (на цїлий рік), До поданя о приняте треба доложити: 1) Сьвідоцтво убожества, 2) сьвідоцтво шкільне з послїдного півроку, 3) декларацию, в котрій батько (опікун) ученика зобовязує ся умовлену суму за приміщене сина в бурсї кождого місяця з гори платити. Кождий питомець мае привезти з собою: 6 пар біля, 2 простирала, 2 пошевки, 12 хустинок, 6 пар шкарпиток (онучок), 4 ручники, подушку, коцик або ковдру до накриваня, цїле одїне, плащ і дві пари обуви. Кожда штука біля мае бути виразно назначена. Питомцям не вільно мати поза бурсою нїякого занята. Подання належить вносити під адресою підписаного голови Тов. в Коломиї, ул. Гетманьска ч. 22 найдальше до дня 20 липня 1904. На відповідь треба залучити марку за 35 с. Бувші питомцї мають також внести подання. За Видїл: Сьвящ Н. Гриньовский, голова. Ев. Кульчицкий, секретар.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщуе: Австро-угорский-швайцарский звязок зелїзничий. З днем 1 липня 1904 р. увійде в житє нова тарифа виїмкова для перевозу збіжа і т. п. часть III., зшитка 1—4.

— Рух товаровий поміж ц. к. австр. зелїзницями державними а сольногородским товариством зелїзниць і трамваю. — З днем 1-го липня 1904 р. входить в житє нова тарифа.

— „Gazeta Lwowska“ оголошуе розписане оферт на доставу товченого і чищеного шутру і инших материялів будівланих з каменя і глини для ц. к. Дирекциї зелїзниць державних у Львові на рік 1905. — Оферти, зладжені на приписаних блянкетах, належить вносити найдальше до 20 липня с. р. година 12-та в полудне до підписаної ц. к. Дирекциї. — Близші услівя достави суть зміщені в урядовій Gazet-ї Lwowsk-ій з дня 1 липня с. р., а можна їх також переглянути або дістати в бюрі III. ц. к. Дирекциї зелїзниць державних у Львові.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 1 липня. Є. Вел. Цїсар принимав вчера на авдиенциї новоіменованого хіньского посла Ян-Чена і відобрав від него его увірительні письма.

Білград 1 липня. Майор Лазаревич, найбільше скомпромітований в убийстві короля Александра, іменований підполковником.

Париж 1 липня. Сенат закінчив ґенеральну дискусию над предложенем о скасованю шкільної науки в монастирях, а відтак ухвалив 172 голосами против 106 перейти до специяльної дискусиї.

Петербург 1 липня. На торпедовци „Дельфін“, котрий удало ся двигнути верх води і з котрого почали помповати воду, настав знов вибух з незвістної причини. Один офіцир і 3 моряків, що сходили до корабля, щоби переконати ся о стані води, легко ранені.

Токіо 1 липня. (Урядово). З Ґензану доносять, що вчера рано 6 росийских торпедовцїв заплило до порту і дало около 200 вистрілів на японьску оселю. Неприятель затопив один пароход і одну лодку вітрилову. Торпедовцї сполучили ся відтак з трома росийскими кораблями пова портом і щезли. Двох Корейців і двох вояків легко ранених; шкода в будинках незначна.

Токіо 1 липня. (Урядово). Такушаньска армія (ґен. Нодзу) обсадила Феншуілїн. Дня 26 червня розпочала тота армія в трох кольоннах марш на Феншуілїн, де Росияни збудували були сильні фортифікациї, шанцї, дротяні плоти і окопи. Росияни ставили завзятий опір. Японьскому відділови удало ся однак по завзятій борбі обійти неприятеля. Дня 27 червня взяли Японцї Феншуілїн. На кравій дорозї знайдено 90 погибших Росиян. О дальших стратах трудно було переконати ся; 6 росийских офіцирів і 82 вояків взяли Японцї до неволї. Загальні страти Японцїв оцїняють на 170 людий.

То був кратер. Але тут і прийшов конець моїм силам. Я рад був, що міг заночувати в якійсь маленькій з каміня хатчині, де мене черцї позавивали в множество коців. Тут на горі було, бачите, 10 степенїв морозу, підчас коли термометр на долинї показував в день 35 степенїв тепла в тїни.

Вхід сонця застав мене на самім вершку. На небі не було анї одної хмарочки; ранок був студений і ясний а підо мною виднїв ся цїлий край. Коли сонце вирнуло зпід безконечної площі Тихого Океана, що ніби якимсь муром піднимала ся в гору до овиду, оба путники, що разом зі мною вийшли були на гору, плеснули в долоні, поклонили ся низько і стали відмовляти молитви. Тут на горі було тихо як в могилї, так що той шум і гамір в краю, переповненім людьми, був для мене якимсь добродійством. Ще анї одного місця в краю не осьвітило було проміне всходячого сонця і лиш мов би несьмілим кроком спускало ся сьвітло по стрімкім стїжку гори в долину. У величезних розмірах зарисувала ся була тїнь гори, обведена красками дуги на західнім небі, мов би другий Фузі ще величезнійших розмірів. Тай вершки найвисших гір в краю лежали ще 600 метрів під нами. Лиш хмара диму, що мов шапина груба зависла була у висотї 2000 метрів над вершком вулькану Асамаява, віддаленого на 50 кільометрів, сьвітила ся ясним сьвітлом.

Нараз заблисла також якась площа снїгу, положена в японьских Альпах на 100 кільометрів на північ, а відтак засьвітили ся, мов би зачали горіти, пасма гір, що сторчать одні висше других. Наконець заблисли й чистенькі озера, від півночи при споді гори та й почали ґріти ся до сонця красно повирізувані заливи моря. Житє в краю пробудило ся; білі вітрила висунути ся на море, поїзд зелїзниці поповз крізь лїси мов черваќ по скошеній мураві — але анї один голос не зайшов аж сюди на студений як лїд вершок. Я мав таке враженє, мов би я уносив ся в якімсь бальонї високо понад сухою землею.

Не довго тревав той ясний вигляд. Понад морем поробили ся малесенькі хмарки мов пласточки снїгу і збільшаючись мов снїгові осуги, котили ся до найблизших вершків гір, щоби до них причепити ся. Вже й поринули були ґранїтові вершки японьских Альп в білій пливучій масї а відтак перші зухвалі передні сторожі хмарової фльоти почали підсувати ся і до самого Фузі. Я обійшов длятого кратер, заким ще вигляд був зовсїм заслонений, а відтак пустив ся сходити в долину, що займала лиш півтора години часу, бо чоловік сунув ся і скакав величезними кроками по попелї з ляви, що розступав ся під ногами. На щастє мої чоботи видержали і я з гордостию вернув назад до Ґотемби з палицею, на котрій була випалена печатка стациї на самім вершку гори. В очах Японцїв виріс я тим на 3900 метрів висше понад других.

Фузіяна або Фузі-но-яма, що по японьски значить „гора Фузі,“ єсть то найвисша гора в Японії, котра, як кажуть, утворила ся в 286 року перед рожд. Хр., коли рівночасно запав ся кусень землї в тім місци, де тепер єсть озеро Біва.

На сїм кінчимо нашу розвідку в тім переконаню, що ми по змозї всесторонно познакомили наших читателїв з краєм і его народом, котрий в теперішній війні розпочинає нову добу в історії людскости. Як би й не випала теперішна війна а все-таки останесь она епохальною а нарід японьский займе в найновійшій історії азийских народів передове місце.

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави руской, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави руской, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Залїщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Залїщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави руской, Любачева (кождої неділї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

Полїсюк і Патрах
в Стрию
поручають
свої правдиві стрийскі
КОСИ
з срібпистої стали, заосмотрені охоронною маркою „сїчкарня“. Коси визначають ся незвичайною легкостию і подвійним патентованим гартом, так що перевисшають вироби инших фабрик. Коси зладжені в формах уживаних в краю і довільній довжинї і коштують:

цм.	60	65	70	75	80	85
К	1·80	1·90	2	2·10	2·20	2·30
цм.	90	95	100	105	115	
К	2·40	2·60	2·80	3	3·40	

За всї повисші прикмети наших кіс приймаємо гарантию.

Дуже величавий
образ комнатний
представляючий
„ПРИЧАСТЄ“
мальований артистом Єзерским в природних красках.
Величина образа 55×65 цтм.
Набути можна у
Антона Хойнацкого

Головна
Аґенция дневників і оголошень
у Львові
Пасаж Гавсмана число 9.
приймає
пренумерату на всї дневники
краєві і заграничні
по цїнах оригінальних.

МІД знаменитий, десеровий, курацийний, з власної пасіки 5 клгр. **лиш 6 корон** франко. Вода медова найлїпше средство на лице. Даром брошурку д-ра Цесельского о медї варто перечитати, жадайте! **КОРІНЕВИЧ**, ем. уч. **Іванчани.**

Аптика в Королївцї
В. АЛЄРГАНДА
поручає
АЛЬПЕЙСКІ ГРУДНІ ЗІЛЯ.

Зїля ті, витворювані з найцїльнїйших ростин альпейских, перевисшають всї до тепер уживані зїля, грудні сиропи і тим подібні препарати своїми успіхами. Наслїдком того они високо зоцїнені при катаральних болїзнях легких і проводів віддихових, при кашлю, хрипцї і всїх других подібних недугах. Спосіб ужитя: Горсть зїль тих запарює ся з шклянцї кипячої води і той відвар пє ся в лїтнім стані рано і вечером.

Цїна 50 сот.

Обезпечайте будинки, движимости, збіже і пашу
против огневих шкід
в одинокім рускім Товаристві асекурацийнім

„Днїстер“

ТОВАРИСТВО ДНЇСТЕР опирає ся на взаїмности членів, то значить звертає членам щорічну чисту надвижку. Звороти виносили за р. 1900, 1901 і 1902 суму 219.332 К т. є. 8%.

Шкоди лїквідує ДНЇСТЕР скоро при участи місцевих членів і делеґатів. Від 1893 до 1903 виплатив ДНЇСТЕР відшкодовань на суму 4,161.669 К.

Фонди ДНЇСТРА з кінцем 1903 р. виносять 1,013,691 К і уміщені в пупілярних цїнних паперах.

АҐЕНЦИЇ ДНЇСТРА находять ся у всїх містах, місточках і многих селах і легко кождому обезпечити ся через агента; ДНЇСТЕР удїляє аґенциї господарям, де еще на більший округ нема аґенциї. Аґенти заробили вже 537.815 К провізиї.

НА ЖИТЄ треба обезпечати ся через ДНЇСТЕР в Товаристві краківскім; власну провізию від таких обезпечень дає ДНЇСТЕР на рускі добродійні цїли; тому на житє обезпечайте ся тілько через ДНЇСТЕР.

Товариство взаїмних обезпечень „ДНІСТЕР“
у Львові, Ринок 10, в домі „Просьвіти“.

ПОЛІСИ „ДНЇСТРА“ приймає при позичках Банк краєвий і каса ощадности.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).